

Останній листок (скорочено)

О. Генрі

У невеликому кварталі Гриніч-Вілідж, де вулиці химерно переплуталися, а плата за помешкання була низькою, художники заснували колонію. Студія Сью та Джонсі розташовувалася нагорі триповерхового будинку. Вони оселилися тут у травні, а в листопаді в колонії почала лютувати пневмонія, забираючи десятки життів. Джонсі, мініатюрна й тендітна, також захворіла. Вона лежала непорушно і дивилася у вікно на глуху стіну сусіднього цегляного будинку. Одного ранку лікар сказав Сью, що для одужання Джонсі замало гарного лікування та догляду, необхідно, щоб вона сама захотіла одужати.

Сью робила тушшю малюнок для оповідання в журналі і раптом почула тихий шепіт Джонсі. Вона дивилася у вікно і лічила, скільки листків утрималося на старому плющі, який до половини заплів цегляну стіну. "Коли опаде останній листок, я помру",— сказала вона. Сью вмовила хвору не дивитися у вікно, доки вона не закінчить малюнок, а для цього їй необхідно покликати старого Бермана позувати.

Художнику Берману було за шістдесят, він давно писав лише вивіски й рекламу, пив запоями, але стверджував, що іще створить свій шедевр. Коли Сью і Берман піднялися нагору, Джонсі дрімала. Вони опустили штору на її вікні й перейшли до іншої кімнати. Вони з острахом подивилися на старий плющ і мовчки обмінялися поглядами.

Наступного ранку Джонсі попросила підняти штору. Після нічної бурі на плющі залишився один листок. "Це останній,— сказала Джонсі.— Він упаде сьогодні, тоді помру і я". День минув, але листок продовжував триматися на гілці. Уночі знову йшов дощ, дув сильний вітер. Вранці листок все ще залишався на місці. Джонсі довго дивилася на нього, потім попросила у Сью трішки бульйону. За годину вона сказала: "Союзі, я сподіваюся коли-небудь написати фарбами Неаполітанську затоку". Удень лікар радо запевнив Сью, що шансів одужати у її подружки тепер значно більше, і додав, що мусить відвідати ще одного важкохворого — старого художника Бермана.

Наступного дня лікар констатував: "Небезпека минула. Ви перемогли". Тоді Сью вирішила розповісти все Джонсі: "Містер Берман помер сьогодні у лікарні від запалення легень. Він хворів усього тільки два дні. Вранці першого дня швейцар знайшов нещасного старого на підлозі в його кімнаті. Він був непритомним. Черевики і весь його одяг промокли наскрізь і були холодними мов лід. Ніхто не міг зрозуміти, куди він виходив такої жахливої ночі. Потім знайшли ліхтар, який ще горів, драбину, зсунуту з місця, кілька покинутих пензлів і палітру з жовтою і зеленою фарбами. Поглянь у вікно, люба, на останній листок плюща. Тебе не дивувало, що він не тремтить і не ворухиться на вітрі? Так, мила, це і є шедевр Бермана — він написав його тієї ночі, коли злетів останній листок".